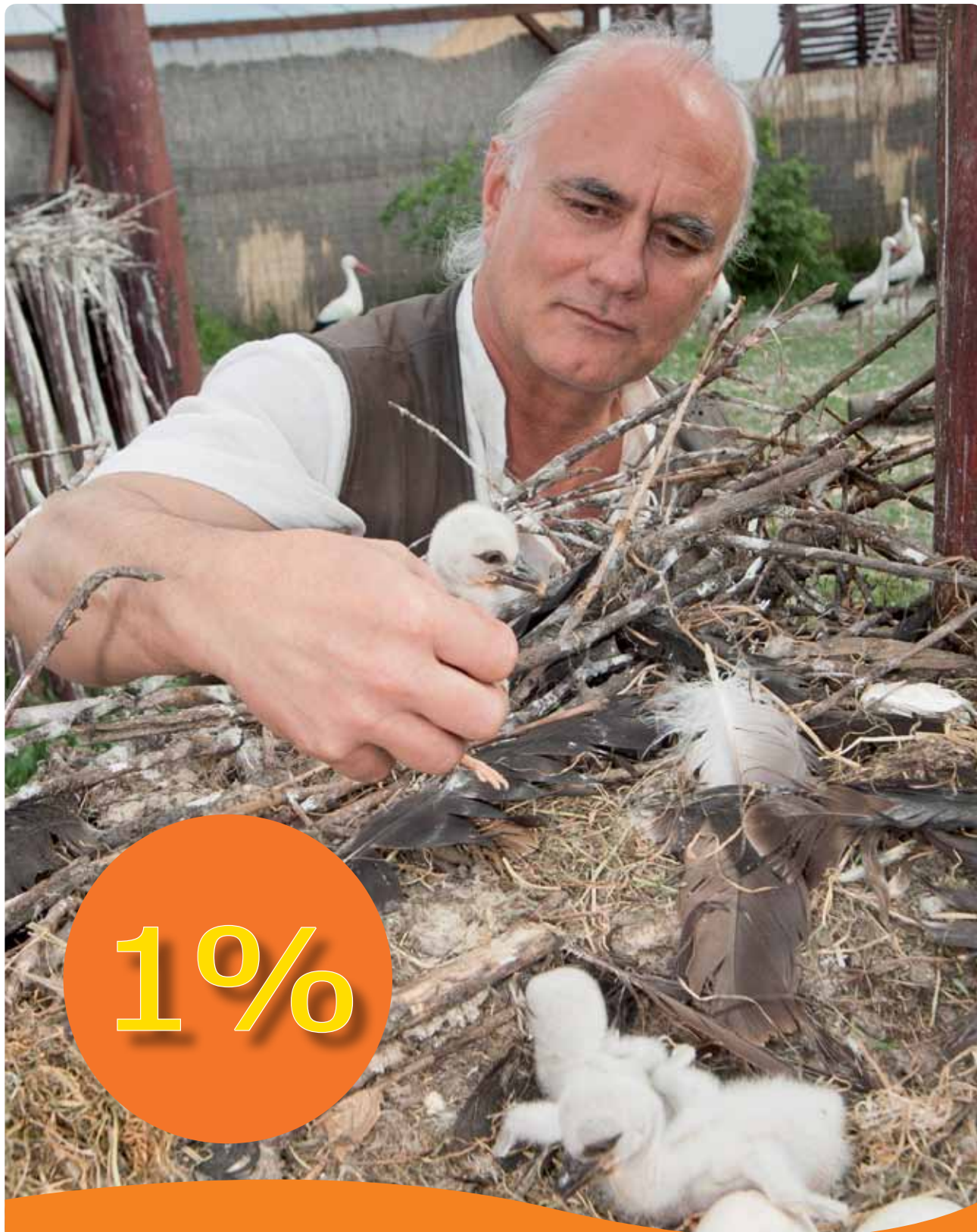

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

XI. évfolyam 4-5. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2016. április-május

1%

Adószámunk: 18557899-1-09

Támogassa Ön is a Madárkórház Alapítványt!

Egy százalék 1%

A Pusztadoktor magazin több mint tíz éve jelenik meg rendszeresen, és állandó olvasóink a kezdetektől találkozhatnak hasonló témájú írásainkkal minden évben az adóbevallások idején. Talán rutinszerűen átfutják a sorokat, átlapozzák ezt az oldalt, hiszen sok újat nem tudunk mondani nekik. Kérjük, ajánlják fel számunkra adójuk egy százalékát. A magyar állam lehetővé teszi minden adófizetőjének, hogy a munkájával megkeresett, nagy közös kasszába befolyó jövedelme töredékét jótékony célra fordítsa, olyasvalakiknek adja, akiről azt gondolja, hasznos, jó, nemes célért dolgoznak. Sokan rutinszerűen mennek el az óriásplakátjaink mellett is, ahogy mások plakátjai mellett is, mert nehézségből mindig van elég, de kérésből is. Ezért szoktuk biztatni önöket, jöjjenek el hozzánk, nézzék meg a saját szemükkel, mit és miért dolgozunk. Sokan merítenek erőt abból, hogy részeivé válnak egy segítő folyamatnak. A madarak körterméinek takarítása, az etetés és kezelés rutinszerű néha számunkra is. Ugyanúgy, ahogy mindenkinek az életében, itt is vannak jobb és rosszabb napok. Amikor a megszokott feladatok valahogy nem olyan kimerítőek és amikor az újdonság sem dobja föl az embert. De ettől függetlenül mindenki végzi tovább a dolgát. Mi is ezt tesszük. Végezzük a

feladatainkat és igyekszünk ezekről be is számolni. A Madárkórház neve mára egyfajta branddé vált, már nem kell annyit magyarázni, kik vagyunk és mit csinálunk. Mondhatjuk, híresek lettünk, sokszor bekerülünk a híradókba, újságokba, ilyenkor sok gratulációt, biztatást kapunk: jól dolgoztunk, érdemes folytatni. Mi is így gondoljuk, érdemes és kell is folytatni a munkát, mert néha annyi madár érkezik hozzánk, hogy alig győzzük ellátni őket. Apró sikerek, amikor röpképtelenné vált madaraink párba állnak és egészséges fiókákat nevelnek fel, majd amikor megtanulnak önállóan táplálkozni, újtukra bocsátjuk őket. Folytatjuk is ezt a munkát, amíg tudjuk. Ami részben azon múlik, önök is megteszik-e tétjeiket a fiskális rulett asztalnál, beírják-e az adószámunkat a kis négyzetekbe a nyilatkozatukon és ez az egy százalék egy egyszerű rutinmozdulattá válva vagy egyszeri gesztusként megérkezik e hozzánk. Bízunk benne, és kérjük önöket, segítsék továbbra is munkánkat! Egy kis százalékban legyenek részei annak, hogy régi szlogenünket továbbra is megtölthessük tartalommal: madarakat gyógyítunk, hogy visszaadjuk a természetnek, ami a természeté. Ha nem is mindent, de legalább egy kis százalékát.

Veres Hajnalka

1%

Köszönjük, hogy adójuk 1%-nak felajánlásával támogatják alapítványunkat!

Pünkösdi kiscigolyák

Május 10-e a Madarak és Fák Napja, így jobbkor nem is kelhetek volna ki az első fehér gólyák a nagy röpdeben. Az egyik öt tojásos fészekaljából három kis golya bújt elő, egy tojás felrepedt és egyre

még várni kell pár napot. Úgy, mint a többi fészeken is, ugyanis a Madárparkban idén tíz lakott gólyafészek van,

ebből négy a földön, ami igazi kuriózum e madárnál, a többi pedig az épületeken, vagy a nagy volierünkben kialakított gólyafészkelő helyen. A sérült madarak gyógyításánál nálunk az is fontos szempont, hogy azokat a madarakat is megmentjük, amelyeket akár már biztosan tudunk, hogy nem lehet majd visszaengedni a természetbe. Ezek az általában szárnyaszegett madarak ugyanolyan hasznos tagjai lehetnek a természetnek, mint repülő társaik. Az így visszamaradt madaraknak próbálunk biztonságos, egészséges életkörülményeket biztosítani, cserébe ők pedig költenek nálunk, így nem egy, hanem évente több madarat is visszaengedhetünk a természetbe. A címlapon az egyik ilyen fészek látszik, amint dr. Déri János vizsgálja a frissen kelt gólyákat.

(Kép és szöveg: Konyhás István)

**Madárkórház Alapítvány
Hortobágy**

... hogy repülhessen

1%

**Adószám: 18557899-1-09
www.madarkorhaz.hu**

f facebook.com/madarpark

Fiókák mentése tavasszal

A kisrigókat nem kell megmenteni a szüleiktől!

Ebben az időszakban, május közepén már kikeltek az énekesmadár fiókák. A Madárkórház Alapítvány nyilvános madármentő telefonszámán és e-mailen naponta 20-30 bejelentést kapunk fészkekből „kiesett” madárfiókák mentése ügyében. Ezek nagy része fekete-rigó fióka, de vannak köztük rozsdafarkúak, tengelicek, zöldikék, pintyek, fecskék, gerlék és galambok. Tényleg kiesett és segítségre szoruló, vagy fészekhagyó és szülői felügyelet melletti természetszerű családi életből bár jószándékkal, de tévesen kiemelt fiókákról van-e szó? Egyik esetben azonnali beavatkozást igénylő életmentésről, a másikban egészséges fiókák biztosnak ígérkező felnevelésébe való, és legtöbb esetben azok halálával járó, hibás beavatkozásról van szó. A kisrigók, városok kertjeiben leggyakoribb fekete- vagy énekesrigó fiókák ugyanis fészekhagyók, amint tehetik, kiugranak a bokrok ágain nem túl magasan, nem túl stabilan megépített fészkekből, és bár repülni nem tudnak, a talajon, vagy bokrok ágain mozogva, szüleik etetik és nevelik őket. Az ilyen fióka háznál nevelve pár nap alatt megbetegszik. Ha viszont macskától vettük el, állatorvosi kezelés nélkül biztosan elpusztul. A szintén rovarévó, és a rigóhoz hasonló seregély, de a harkály, cinege fiókák viszont faodúban kel-

nek ki, és csak akkor hagyják el azt, amikor már röpképesek. A fecskék is röpképesen hagyják el a fészket, de a magevő tengelicek, zöldikék, pintyek, gerlék és galambok fiókái is kézre kerülhetnek. Őket viszont meg kell menteni, de nem mindig!

Melyik micsoda és mit eszik, kell-e rajta segíteni?

Ennek megítélése bizonyos fajismerttet és gyakorlatot igényel, mely nem várható el mindenkitől. Ebben szeretnénk segíteni pár tanáccsal: **Ha látszólag elhagyott madárfiókát látunk, mielőtt befogjuk és hazavisz-
szük, figyeljük meg 15-20 m-ről!** A szülei ugyanis félnek az embertől, és bizonyos távolságot tartanak, a fiókák viszont barátságosak, az embertől nem menekülnek, sok esetben repülni sem tudnak. Ha ilyen távolságból 15-20 percen belül nem látunk a közelükben felnőtt madarat, akkor próbáljuk befogni és egy előre előkészített papírdó-

után(!) etessük meg. Mindegy, hogy milyen fióka, akár rovarévó, akár magevő, bizonyos kor alatt állati fehérje táplálékot igényel, melyet hússal pótolhatunk. Tehát nem hibázunk nagyot, ha szinte minden háztartásban található nyers csirkehúst adunk neki. Ollóval kukacnyi darabokat levágva, azokat csipesszel vízbe mártva tegyük a csőrébe. Ha még annyira fiatal, hogy magától tátja a száját, könnyű dolgunk van, ha nem, akkor némi erőszakot alkalmazva a csőrét szétnyitva tegyük mélyen a torkába a falatokat. Egyenként egyet, de egy etetésre 4-5 falatot kapjon. Legjobb a lisztukac, de az nincs mindig kéznél. A csonti nem jó, és a sertéshús sem, mert a madaraknak mérgező. Jó lehet a nedves macskatáp is, de a csirkehús a legjobb. Fél óránként lehet ismételni, amíg ki nem rázza a szájából. Több napos tartás esetén gondoskodni kell a kalcium-foszfor és vitamin ellátásról is, különben angol-kóros lesz. Ennek megelőzésére vitamin cseppeket tegyünk a vízbe, amibe

Fotók: Déri Balázs

bozba helyezni. Közben kérjenek telefonos segítséget a +36309435494-es számon! Pár kérdésből kiderül, hogy milyen fióka, meg kell-e menteni egyáltalán, ha igen, mit eszik, állatorvosi segítségre szorul-e, és hova vihetik? Általános szabály, hogy fél órán belül itassuk meg szemcseppentőből, műanyag fecskendőből, moka-káskából, vagy akár ujjunkról a csőrébe cseppentett vízzel, majd és csak ez-

mártsuk a táplálékot, és ezután főtt tojáshéjat porrá törve, abban panírozva adjuk a kukacot, vagy a húsdarabot. Így megmenthetjük a fiókákat, kivéve a galambot, annak begyetej pótló kell, ami bonyolultabb. Erről, és a részletekről a következő a madarpark.hu/madarmentes-fiokanaveles oldalon részletesen olvashatnak.

*Dr. Déri János
állatorvos*

Pesti Krisztián: Kutyaszeretet

Az én állattörténetem című irodalmi pályázatunk díjazottjainak írásait folyamatosan közöljük lapunkban. Előző számban az általános iskolás kategória 2. helyezettjének írása olvasható. *Általános iskolások nyertesei:* 1. Váraljai Virág - Egy kutya naplójából, 2. Erdei Noémi - Morzsi emlékére, 3. Szabó Tímea - Roy, a farkas-kutya. *Középiskolások:* 1. Lugosi Csenge Anna - Egy erdei fülesbagoly emlékére, 2. Pesti Krisztián - Kutyaszeretet, 3. Hermanovszki Itala - Névtelen árva

Mint a legtöbb kisgyerek, születésnapomra én is kiskutyát kértem ajándékba.

Nagyszüleimnek volt ugyan már egy Picur névre hallgató fehér színű és barna foltos fejű kistacskója, de én sajátot szerettem volna.

Egy nap a papám azzal a hírral jött haza, hogy egyik munkatársának, Peti bácsinak a Mázli nevű kutyájának kölykei lesznek. Szólni fog, ha itt lesz az ideje. Nagyon lassan telt az idő. Minden nap egy örökkévalóságnak tűnt. Minden nap azzal állítottam haza az iskolából, hogy van-e valami hír. Két hét után szólt Peti bácsi. Akarsz-e még kiskutyát? Nem gondoltad meg magad? Én boldogan ugrottam a nyakába, és azt kérdeztem, hogy hol a kiskutya. Ő rám csodálkozott, hogy én azt hittem, hogy itt van a zsebében. Aztán elmesélte, hogy tegnap születtek.

- Négy apró kölyök, ebből majd választ hatsz, ha kicsit nagyobbak lesznek. Még nagyon picik, és nem is látnak – mondta egy lélegzetvétellel.

Én módfelett elkeseredtem, hogy mit kezdjek egy vak kiskutyával. Peti bácsi azt felelte, hogy pár nap múlva már látni fognak. Aztán majd az anyjuk hat héttel szoptatja őket, addig nem szabad elvenni mellőle.

- Ha letelt ez az idő, ismét szólok, és jöhetsz kiválasztani, amelyiket akarod.

Hát én már most is mentem volna, de nem lehetett. Egy hideg, szeles téli vasárnap reggel én már nem bírtam tovább várni, és mondtam a papának, menjünk el, hátha már a kicsik meg-nőttek, és láthatom őket. Elmentünk Peti bácsihoz, és kértem, mutassa meg a kiskutyákat. A falusi ház hátsó udvarán volt az istálló. Abban egy csacsi, két tehén, egy ló, sok tyúk és kacsa volt látható, de a kutyák sehol. Félve kérdeztem meg, hogy a kutyákat hol találom? Peti bácsi egy félre eső kis sarkot mutatott. Ám én ott csak egy kupac szalmát láttam. Ahogy közelebb léptem, halk nyöszörgést hallottam, majd megpillantottam egy fekete kis buksit és két

ragyogó fekete szemet. Ljedten néztem rám, az idegenre.

- Ne menj közelebb hozzá, mert félti a kicsiket, és haragos lehet.

- De hát hol vannak a picik? – kérdeztem.

- Várj egy kicsit, legyél türelemmel, éppen szopnak.

Peti bácsi odament az alomhoz, és kisé széthúzta a szalmát. A szám is tátva maradt a gyönyörtől. Mázli az oldalán feküdt, a négy csöppség pedig anyjukhoz bújva igyekezett jól lakni. Megható látvány volt! Most már megértettem, miért kell várnom, hogy az enyém lehessen egy kiskutya.

- Mikor megnőnek, kérem, szóljon!

- Úgy lesz! – felelte a gazda.

Mi pedig elindultunk haza a papával. Egész úton csak beszéltem és beszéltem, hogy ilyen meg olyan aranyosak, hol lesz majd a helye, ha itthon lesz, a kiválasztottamnak. Csak éppen arról nem beszéltem, hogy a költségeket ki fizeti.

- Milyen költségeket? – kérdeztem vissza az ezt firtató kérdésre. – Hát nem ingyen van?

- De igen, ingyen elhozhatod, aztán orvoshoz is kell vinni, mert oltást kell, hogy kapjon. Aztán meg ennivalót se ártana venni – mondta a papám.

- Van nekem zsebpénzem, azon majd veszek neki tápot – mondtam én öntudatosan.

Így mire hazaértünk, minden fontos dolgot megbeszéltünk. A napok és a hetek nem akartak múlni, olyan ólom-

lábakon járt az idő, mintha sosem akart volna eltelni a hat hét. Aztán egyszer mégis megcsörrent a telefon, hogy mehetek a kutyusomért.

- Jól meggondoltad? – hangzott el a papám megerősítésre váró mondata.

- Igen, csak hát az a baj, hogy minden zsebpénzem elfogy majd az eltartására, de majd a mamám is beszáll a költségekbe biztosan.

Autóval mentünk el érte, és én egy dobozt puha ruhával béleltem ki, hogy ebbe teszem majd bele a kiskutyát. Mikor megérkeztünk, az udvaron anyjuk körül ugrándozott és szaladgált a négy kölyök. Egy fekete egy fehér tarka és kettő világosbarna. Egyik kis barnának csak egy kis csont volt a farka helyén. Elcsodálkoztam rajta. Ezt Peti bácsi észrevette, és azt mondta, hogy a többiek játék közben leharapták, mert ő volt a leggyámoltalanabb köztük. Hát én most melyiket válasszam? Egyik aranyosabb, mint a másik. Míg én el voltam ámulva a látványtól, az egyik kis barna, amelyiknek nem volt farka, a lábam elé feküdt, és így nézett fel rám. Már nem volt kétség, hogy nem én, hanem ő választott ki engem. Ettől aztán még nagyobb volt a boldogságom. Félve és óvatosan öleltem magamhoz, és a dobozba tettem. Mindjárt fel is avatta, és elindultunk vele a nagyvilágba. Az úton azon gondolkodtam, mi legyen a neve. Azt mondtam, amilyen név van a naptárban az lesz a neve. Gizella napja volt aznap, így Gizinek neveztem el.

Otthon a nappaliban volt a helye a dobozban. Egyelőre, amíg kicsi, ez is jó lesz, mert belefér, aztán később majd máshol kap helyet. Ahogy megszokta az új környezetét, saját helyet választott, a papa foteljét. Boldogan nyúlt el benne, huncut szeme mintha mosolygott volna, hogy kitúrta a ház urát a helyéről. Igazi családtag lett, még az ágyamban is feketett. Játék után jól érezte magát, és békésen elszundikált. Én ekkor még kisgyerek voltam, és

Az én állattörténetem irodalmi pályárai

nem gondoltam volna, hogy egy kis állatot így lehet szeretni. Sokat labdázunk, szaladgáltunk a kertben, és sétálni is én vittem. Ha megcsörrent a lakás kulcsa, ő ugrált örömeiben, mert tudta már, hogy ilyenkor sétálni megyünk. Mivel családi házban laktunk, pórázt nem tettem soha a nyakára, mert megtanítottam neki, hogy mindig a járda belső felén szabad csak mennie. Előttem járt pár méterrel, aztán megállt, hátrafordult, hogy én is ott vagyok-e, aztán sietősen ment tovább. Egy-két bokrot, házsarkot is megjelölt magának.

Egy barátságatlan esős délután is sétálni indultunk. Én visszaléptem még a kaputól, hogy esernyőt is vigyek, ám az ajtót kissé nyitva hagytam. Ő úgy gondolta, hogy majd jön a gazdi is, és egyedül vágott neki az útnak. Mire kiértem, már nem találtam a kiskutyámat. A keserves sírástól és a szakadó esőtől folyt a könnyem az arcomon végig. Most hol keressem, hova tűnhetett? Szaladtam be a lakásba, és alig érthetően mondtam, hogy nincs meg a Gizi. Kerékpárral jártam végig a környező utcákat, benézve mindin bokor alá. Mama és papa is keresésére indult, először az udvaron, a lakásban, majd becsöngetve a szomszéd házakba, hogy nem látták-e a kutyámat. Közben este lett, de nem találtuk meg.

- Hát most mi lesz? – kérdeztem a papától.

- Ma már nem tehetünk semmit, le kell feküdnöd, majd holnap ismét keresni fogjuk, talán haza is jön – kaptam feleletet, mely csak kissé nyugtatott meg. Én ugyan lefeküdtem, de aludni nem tudtam, folyton rá gondoltam, hogy biztosan fázik, éhes, és megijedt az autók zajától, és elmenekült. De vajon hova? Elfáradva a sírástól merültem álomba.

Reggel, mivel szombat volt, és nem kellett iskolába menni, ismét a keresésére indultunk. Ez alatt az idő alatt a másik kutya ki és befutkosott a lakásba, nem értette a mama, hogy mi találta. A szomszéd néni csengetett be. Azt kérdezte, mi baja lett a Gizinek?

- Hogyhogy mi baja? – csodálkoztam rá.

- Hát tegnap délután a busz alá szaladt, ezt az ablakból láttam. Kimúlt? – kérdezte.

Mi csak álltunk, és szó nélkül egymásra bámultunk. Tetem vagy vér nem volt a ház előtt. Hát akkor hova lett? Picur ismét kifutott az udvarra, majd hátra nézve várta, hogy valaki megy utána, mintha mutatni akart volna valamit. Szomorú tekintetével azt kérdezte: „Hol a társam?”

Én leültem az udvar közepére, és a csodára vártam. A kis fehér kutyus talán érezte a bánatomat, és ő is mellém telepedett. Megsimogattam, és mondtam neki, hogy hiányzik a Gizi, segítsen megtalálni a drága kiskutyám. Ekkor ő hirtelen felugrott, és lefutott a pincébe. Soha eddig ez nem fordult elő. Hívtam, hogy jöjjön fel, de csak nem jött. Lementem hát érte, hogy felhozzam, mert magasak a lépcsők, gondoltam, felfelé nehezebb a járás, nem tud felugrani. Mikor leértem a pincébe, a látványtól földbe gyökerezett a lábam. A sarokban ott feküdt az én kiskutyám, és a Picur mellette. Fejét a Gizi oldalára tette, és a kutyám hátsó lábát nyalogatta. Szaladtam fel, hogy hívjam a papát, mert megvan a Gizi. A papám óvatosan alányúlt, nehogy még nagyobb kárt okozzon, és egy ruhára téve átvitük a szomszédba, aki állatorvos volt. Ő gondosan megvizsgálta, fájdalomcsillapító injekciót adott neki. Azt mondta, hogy állati szerencséje volt a kutyámnak, hogy ezt a balesetet túlélte. „Csak” a hátsó combja tört el meg az orra, bel-

ső sérülése nincs. „Kíméletesen etessük és tartsuk melegen” – hangzott még az orvosi intelem. Az ágyam mellett készítettem neki meleg helyet, hogy mindig figyelhessem, jól van-e. Sosem feledem azt a fájdalomtól könnyes szemet, ahogy rám tekintett. Időbe telt, míg teljesen felépült. Finom falatokkal kínálgattam, de pár napig nem igen evett, csak feküdt, és fel-felnyűszített a fájdalomtól, amikor meg akart fordulni. Sok szeretettel, simogatással voltunk iránta. Picurnak is a legjobb falatokat adtam az ebédemből, a hús az övé volt köszönetem jeléül, hogy megmentette a kiskutyámat.

Ezután még nyolc évig éltünk boldogan baj nélkül. Az utolsó évben dagados beteg lett, megoperálták, de újra visszaöött neki. Tudtuk, hogy már csak napjai vannak hátra, mert szörnyen szenvedett. Én a városban voltam, mikor a mamám telefonált, hogy siessek haza, mert már alig él. Azonnal otthon voltam, rám emelte fásult tekintetét, kettőt pislantott és kimúlt. Óriási fájdalommal a kert egy sarkába temettük el, ahol azóta is mindig van egy virág.

A következő évben születésnapomra a menhelyről hoztunk egy kiskutyát. A ketrec elé tóduló sokaságból ezúttal én választottam ki egy zsemleszínű hosszú szőrű kiskutyát, Zsömi lett a neve. Nagyon szeretem őt is, de Gizit sem fogom elfelejteni soha. Talán ha az emberek is így segítenének, és szeretnék egymást, ahogy tették a mi kutyusaink, mennyivel szebbé tehetnénk az életünket. És persze nem lenne olyan sok dobozban, zsákban az út szélére kidobott kutya.

Pesti Krisztián

Felkészítő tanár:

Illés Csaba

(Erdei Noémi

Felkészítő tanár: Kedves Enikő)

Fotók: Déri János

Görbeházán éjszaka nem járkal senki. Éjfél után egy és kettő között leglábbis nem. Nincs benzinkút, lesben álló rendőrautó, semmi. Pedig jó lenne megkérdezni, hogy melyik a Vereckei utca, mert utcanevek kiírására nem fordítottak különösebb gondot. Sehol nincs kiírva, sem a sarkon, sem az utca elején, pedig nem túl nagy a település, beautóztam pár perc alatt. Nincs navigációs készülékem, még az okos telefonom sem hordom magammal, amióta a nem okos belesett a mocsárba.

(Az okos a facera és e-mail-re kell, a nem okos telefonálni. Nem vízmentes, mégis működött a Nokia az iszapban, amikor majd fél óráig könyékig tapogatva kerestem az Angyalházi pusztán elakadt Duster mellett, melynek úgy látszik mégis vannak határai a terepjárásban. Kiszárítottuk, most is működik, de az iszap nem jön ki a kijelzőből és félig eltakarja. Az ilyen alkalmak nem ritka előfordulása miatt vettem

egy olcsóbb, nem okos, de vízmentes, dobálható Caterpilart két kártyával, és ez elég. Amióta kamerával figyelik az autós telefonálókat, le kell mondani a piros lámpámál való hírolvasásról, ami menet közben tényleg veszélyes. Ezért én nappal csak telefonon vagyok elérhető, aki máshogy keres, meg kell várja, amíg hazaérek.) Amikor megkaptam az üzenetet, hogy egy „leszakadt szárnyú” gólya járkal Görbeházán, este kilenc fele járt. Visszahívtam a bejelentőt. A Sport presszóból hívtott, beterték az utcáról a presszó zárt kertjébe. Nem tudja elhozni, már ivott, mindenki más is ivott, érte kéne menni. Messze voltam, csak 11-kor tudtam indulni.

- Éjjel egyre érek oda, lesz akkor fenn valaki kulcsos ember, aki átadja?

- Senki, minden bezár, mindenki elmegy, alszik, a szomszédok nem válalják. Reggel fél nyolckor nyitnak.

- Az már késő, mert ha lehet rajta segíteni, akkor azt még az éjjel kell. Be lehet mászni?

- Be.

- Akkor úgy lesz.

Úgy is lett. Csak az utcát kéne megtalálni. A Sport presszó biztos a sportpálya mellett van. Az pedig biztos a település szélén, valamelyik főút mentén. De nincs. Pedig ott volt, csak az sincs kiírva, hogy Sport presszónak hívják. (Itt semmi nincs kiírva, mert a helyieknek minden egyértelmű.) Elmentem mellette kétszer is. De telefonos segítséggel a különleges tudakozóból elnavigáltattam magam. 2 méter magas lemezkapu. Nem gond beugrani rajta egyedül, de az orvosi táskával, gólya szállító macska WC-vel, gólyával együtt, fél kézzel telefonnal világítva már nehezebb. De erre való a kocsi csomagtartójában az összecsukszó létra és a karikás. A „cuccot” majd a karikás szíjára kötve, Indiana Jones módszerrel emelem át a kapun. Bevilágítok a sötétségbe. Öt méterig „visz el” a kis fénysugár. Nem látszik semmi, csak sörös rekeszek a fal mellett. Nem kérdeztem meg, hogy van-e kutya? Nem látszik, nem hallatszik. De a karikás erre is jó. Erdélyben a kirándulók a farkas- és emberölő juhászku-tyák távoltartására használják.

Így felfegyverkezve, létrás kapumászó technikával behatolok a magánterületre. A sötétben egyelőre semmi. Kutya sincs, de gólya van. Lóg a szárnya, de nincs kettévágva, csak eltört. Sarokba terelem, megfogom, fél kézzel világítva lebírkózom. Csúnyán eltört a szárny, tiszta vér minden. Kint vannak az alkarcsonatok, ami nem jó, de pont meg lehet még csinálni! Most még igen, reggel már nem. Előkerül a Betadin, lefertőtlenítem, befújom Insecticide 2000 spray-vel az esetleges légynyüvek ellen, beleszúrom az Amoxycillin injekciót, bekötöm, és bele a macska WC-be. Éppen belefér. Sima falú, nem rácsos, nem akadnak bele tollak, így nem sérülnek. Háromra érek haza. Nem keltem fel az alvókat, pedig éppen van egy önkéntesünk. Egyedül oldom meg ezt is, ahogy szoktam. A műtőben fél kézzel fogom, fél kézzel lemosom, a sebet még egyszer lefertőtlenítem, azt is lemosom, a csontokat a bőr alá rejtve a sebet Lidocain érzéstelenítés mellett bevarrom. Így konzerválva már kibírja reggelig, mert a műtéthez már segítség kell. Még beinfúziózom, és megetetem az áramütött, féllábú sast, leadminisztrálom, megnézem a leveleket, 5-kor kerülök ágyba. Egy átlagos éjszaka volt a Madárkórházban, májusban. Júniusban már nem ilyen az átlagos: végig műtünk. A műtét már nehezebb volt, mint ahogy éjjel gondoltam, de önkéntesünk segítségével összeraktam. Most ott lábadozik a tegnap műtött, Mályiból érkezett, mindkét lábát eltört, és egy másik szárnytörött gólyával együtt a Kisröpdében. Repülni fog.

Dr. Déri János
állatorvos, Madárkórház Alapítvány

Fotó: Déri Balázs

Egyenruhás madármentők

Április elején berettyóújfalui rendőrök segítettek azon a bölömbikán, ami egy a 42-es számú főúton közlekedő kisbusznak ütközött. A Berettyóújfalu és Földes között közlekedő gépjárművek ellenőrzése során vették észre a főútra került madarat. Amikor fel akart szállni, nekirepült a főúton Földes irányába tartó kisbusz hátsó részének, és eszméletlenül visszaesett az útra. A járőrök lezárták a fél útpályát és odasiettek a megsérült madárhoz, nehogy elüsse egy másik jármű. A bölömbika az út menti árokba vonszolta magát, a rendőrök befogták és elszállították a Berettyóújfalui Rendőrkapitányságra. Ütközben értesítették a Hortobágyi Madárkórházat. Miután beszállítottuk a fokozottan védett bölömbikát, megállapítottuk, hogy agyrázkódást szenvedett, de miután belső sérülése nem volt és estére jobban lett, szabadon is engedték a Hortobágy folyó mellett.

Fotó: Déri Balázs

Őrdaru a rendőrök kezén

Nem sokkal a berettyóújfalui rendőrök segítségnyújtása után ismét a rend őrei segítségével jutott el egy sérült madár a Madárkórházba: ezúttal a Hajdúnánási Rendőrkapitányság rendőrei mentették meg egy daru életét. A fiatal madarat Polgár mellett legeltetés közben találta meg egy juhász. A bozótban vergődött. Más, közvetlen elérhetőség híján a rendőrséget értesítette, akik rögtön a helyszínre siettek. A madarat kiszabadították a bozótból, majd biztonságba helyezték. Diszpécser szolgálatukon keresztül értesítették kórházunkat. A megbeszélt helyszínen találkoztunk az életet mentő rend őreivel, és átadták a madarat. A hortobágyi Madárkórházba érkezése után rögtön el is kezdődött az újdonsült páciens kezelése. A vizsgálatok során egy véletlen, villanyvezetéknek való ütközésen túl felmerült növényvédő-szerek által okozott mérgezés gyanúja is. Szaruhártyája sárgás volt, ami májbántalmakra utal, széklete pedig elhalásos bélgyulladás tüneteit mutatta. Első kezelését klon tabletta és infúzió formájában bekerülésekor megkapta. A daru (*Grus grus*) Magyarországon védett, eszmei értéke 50.000 Ft. Európai állománya alig haladja meg a 100.000 párt. Újbóli hazai fészeklését több évtized után tavaly sikerült bebizonyítani.

Fotó: Déri Balázs

Pocak búcsúzik

Pocaknak hívnak, és egy nagyon barátságos vaddisznó vagyok. Mondhatni nem is "vad", inkább szelíd. Nem tudom, mennyire emlékeztek még

rám? Pár éve még nagyon kicsi, két-maroknyi voltam. 2012. április 6-án találtak rám Folyás határában egy erdőtüz után. Szüleimet, testvéreimet elvesztettem. Egyedül voltam. Megtalálom Hortobágyra vitt a Madárkórházba, ahol befogadtak. Az ott dolgozók nagyon kedvesek voltak, örültek nekem. Ha éhes voltam, kaptam tejet cumisüvegből. Ha álmos voltam, elringattak. Ha unatkoztam, jókat játszottunk. Megtanultam futballozni, rongyot tépni, de még "disznóólat" is csinálni. Aztán szépen nőttem, és nőttem. Egyre nagyobb kifutóra lett szükségem. Nemrég szokatlan hírt kaptam. Kedves Doktor urunk, és a Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatósága új helyet találtak számomra. A nemzeti park vadasparkjában nagyon szép helyet készítettek nekem. Szinte egy fél erdő! Tele fával, zöld fűvel, és

egy igen jó dagonyával! Nagyon megörültem. Érkezésemkor felmértem lakosztályomat, körbeszimatoltam, vettem egy fürdőt, majd szundítottam egyet. Új helyemen, a Hortobágyi Vadasparkban ti is meglátogathattok!

Fotók: Déri Balázs

Madármentő tábor Hortobágyon

Tábor ideje: **2016. július 18-22. és augusztus 8-14.**

A hortobágyi Madárkórházban te is lehetsz madármentő!

Megtanulhatsz, hogyan kell ellátni egy sérült madarat, kézből etethetsz vadmadarakat, nyomon követheted a gyógyulásukat, vagy akár a műtétnél, gondozásnál is besegíthetsz. Madárfotós lesünkben akár hajnalban is fotózhatasz! A halastavi madárles túrán, a Hortobágy folyó melletti Vadasparkban bele lehetsz a pusztai élet titkaiba. A kézműves foglalkozásokon pedig a kézműves mesterségekkel ismerkedhetsz meg.

Korhatár: 6-18 év

Részvételi díj: 30 000 Ft/fő mely tartalmazza a szállás, étkezés és a programok, belépők költségeit

Részletek és jelentkezés: <http://madarpark.hu/madarmentotabor/> vagy +36 (30) 621-2160 Konyhás Istvánnál

 facebook.com/madarpark • www.madarpark.hu

1%

Madárkórház Alapítvány Hortobágy

Adószám: 18557899-1-09
www.madarkorhaz.hu

Hasznos információk az adó 1+1%-ról rendelkezőknek

Az **egyéni vállalkozók** adóbevallása benyújtásának határideje **február 25-e**, a **magánszemélyeké május 20-a**, az 1+1%-ról való rendelkezést eddig az időpontig pótlólag is meg lehet tenni. A rendelkezés benyújtható elektronikusan is, a bevallással együtt, és külön is.

itt kell levágni

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ 1+1%-RÓL

Az Ön neve:

Az Ön adóazonosító jele:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A kedvezményezett (Madárkórház Alapítvány) adószáma:

1	8	5	5	7	8	9	9	-	1	-	0	9
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Az Ön által támogatni kívánt egyház technikai száma (nem kötelező kitölteni):

--	--	--	--

FONTOS

Adója 1%-val csak egy civil szervezetet támogathat! A nyilatkozatot tegye egy szabvány méretű postai borítékba! A borítékon is tüntesse fel pontosan az Ön NEVÉT, LAKCÍMÉT, ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT! A lezárt borítékot a lezárásnál írja alá, s juttassa el a NAV-nak!

Adója 1%-nak felajánlásához a rendelkező nyilatkozaton fel kell tüntetni **nevét, saját adóazonosító jelét** és a **kedvezményezett adószámát**.

Az 1%-os felajánlás csak **akkor érvényes, ha önnek nincs adótartozása** (személyi jövedelemadó adónemen) és az adóját is pontosan befizeti május 20-ig!

Ha május 20-án személyi jövedelemadó adónemen tartozása mutatkozik, rendelkezését nem fogják teljesíteni.

Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!

Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09

Olvasói leveleket, érdeklőségeket a következő címekre várunk: pusztadoktor@t-online.hu • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.

Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 12 000 példányban.

Hirdetésefeladás, sérült madár bejelentése: pusztadoktor@t-online.hu • Tel: (30) 9435-494; (52) 369-181.

Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió (Veres Hajnalka) • ISSN 1788-456X

Megtalálható országsszerte állatorvosi rendelőkből, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban.

